

Márton Gábor: 1848 hősei

Soha annyi hőst még nem adott hazánk,
mint az 1840-es években.

Gomba módra nőttek a dicsők,
a hazát, népet, hitet szeretők
Széchenyi, a legnagyobb magyar
utat mutatott, mit bőség takar,
amelyben szépen boldogul a nép,
nemes és jobbágy ha nyomába lép.

Kossuth lánglelkű bátor szavai
népünket dicsó útra vezetik.
Sereglettek zászlói alá
bátor szívű ifjú katonák.
Harcra keltek ifjak és vének,
kiket vezettek hősi vezérek
Ajukon zengett bízó harci ének,
mert azok még a haláltól sem féltek.

Petőfi volt a népet lelkesítő
varázsszavú, nem hátráló költő.
Versét dalolták, úgy mentek csatába.
Isten áldását kérték a hazára.
Ó szép fiatal életét sem féltve
bátran nézett a halállal is szembe.

Sok dicső hőssel porlad közös sírban.
Neve ma is csoda fényel tisztán lobban.

Damjanich János hős piros sapkásai
megmutatták hogy kell hazáért harcolni
A vezér tizenkét tábornok társával
szembeszállt ellennel és a zord halállal.
Futott az ellen, amikor meglátta,
hogy ő vezeti a sereget csatába.
A bitófa alatt is bátran állt.
Bátran vállalta a reá szabott halált.

Az ágyúöntő székely Gábor Áron
Bem Apóval küzdött győzelmes csatákon.
A nép kincsit és pénzét odaadta,
még a harangokat is felajánlotta.
Az orosz cárnál kilincselte a császár
segítségét koldult rút cinkos társánál.
Százvezernyi orosz jött segítségre,
édes magyar hazánk letéperésére.

Jókai és Arany nemzetőrnek állott.
Védtek a nemzetet, védtek az országot.
A túlerő győzött. Börtön, bitó járta.
Sokan menekültek idegen országba.
Deák bölcsessége, Jókai írása

segített népünknek hős ellenállásra.

Dicső emléküket szívünkben őrizzük.

Március idusán őket ünnepeljük.

Megjelent: Városunk. 2003. március. p. 49.